

Kritika - Míg a világvége el nem választ

2012 július 24. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

Még nincs

értékelve

Mérték

Te mit csinálnál, ha megtudnád, nemsokára vége a világnak? Nincs ember, aki legalább egyszer ne válaszolt volna erre a kérdésre. A többség nyilván minden olyan huncutságot, netán aljasságot tenne, amit?l a fránya társadalmi normák tartják távol, de mi van, ha valaki számára tényleg ez lesz a jó alkalom arra, hogy megtalálja önmagát, no meg az igaz szerelmet?

Szerethet? világvégefilm, humorral és romantikával.

Mi van, ha tényleg oda jutott az emberiség kényelmesebben élni? fele, hogy nagy költségvetés? mozifilmekkel kell a retinába égetni az üzenetet: mindannyian meghalunk egyszer! A másik fele meg úgyse ér rá filmeket nézni, mert az életben maradásért folytatott küzdelem szívja le az összes energiáját. Sőt, kezd egyértelművé válni, hogy még pár próbálkozás és lassan önálló zsáner lesz a „mindjárt elpusztul a Föld, most mi lesz” típusú filmekből.

N?, férfi, kutya, világvége

Fotó: Fórum Hungary

A téma filozófiai mélységét és idegletési maximumát Lars von Trier méretezte ki a rá jellemző beteg precizitással a [Melankóliában](#), és rögtön sikerült is olyan katarzissal megküldenie az óvatlan nézőt, hogy nincs, aki számára ezek után az Armageddon ne az iskola-fogászati váró hangulatát idézze fel – legjobb esetben. Ehhez képest a most mozikba kerülő – és sokkal deresebb – dolgozat már korántsem tekinthető intellektuális lórúgásnak, de azért habkönnyű darabnak sem neveznénk. Még belefért a randifilm tág kategóriájába – főleg, ha a filmet követő beszélgetés is tervbe van véve –, ám nettó romantikázásért, vagy a heti altesti poénadagért nem erre érdemes beülni.

A sztori röviden a következő: hivatalosan is megerősítik, hogy az emberiség megmentése most az egyszer nem sikerült, az élet heteken belül megsemmisül a Földön. Dodge, a kissé melankolikus biztosítási ügynök számára ez a rövid idő sem tűnik felhőtlen szórakozásnak, miután a felesége a hír hallatán rekordsebességgel lefalcon. Hősünk látszólag búcsút inthet annak az ideának is, amiért valamikor megházasodott, vagyis egyedül kell elidőznie a halál előszobájában. Ám nem véletlenül találták fel a dramaturgiai csavart: miközben a világ esik szét, Dodge életébe, és konkrétan a szobájába, az ablakon keresztül betoppan Peggy, a csinos és kissé hangyás lány.

Ettől kezdve azért lanyhul az izgalom, és már felsejlenek a kötelező happy end kontúrjai, de azért kalandok és váltakozó színvonalú poénok még akadnak a film hátralevő részében. Például fel kell keresni a férfi régi szerelmét, meg a lány szüleit, meg még eljött elmenekülni a fékevesztetten vandáلكodó tömeg elöl. És persze az út során a furcsa alakok és a szokatlan helyszínek sem hagyhatók ki. És persze lesz happy end is: Dodge kibékül évtizedek óta nem látott apjával, Peggy meg kibékül önmagával, és nem találják ki, kiből lesz egy szerelmes pár a – földi élet – végén.

A Míg a világvége el nem választ című film leginkább az első fél órájával szerez örömet a nyálas közhelyektől

retteg? néz?jének. Ebből ugyanis nem derül ki más, mint ami titokban sejthető: az úgynevezett emberiség nem lesz jobb, sem nemesebb, sem emelkedettebb attól, ha hirtelen megtudja, már csak pár hét van a Föld elpusztulásáig. A filmben bemutatott jelenetek alapján az emberek többsége a könnyebbik utat keresi ilyenkor is: vad orgiákat és mindenféle más, ki nem élt vágyak kiélését, nem is beszélve a gyűjtögetésről és a fosztogatásról – ha ezt a listát végignézzük, akkor hasonló helyzetekhez nem is kell a Földre csapódó meteor, a helyi érdek? világvége London vagy Párizs adott kerületeiben is kényelmesen elfér.

Szóval a civilizációs máz elég vékonyka, de ettől még nem a reménytelenség filmje ez. Mert ha kiderül: amikor az eszemenység és a zabolátlanság a leginkább közhelyes válasz, amikor mindenki ordenáré és közhelyes az apokalipszis előtti fináléban, akkor a rendkívüliséget és az igazi bátorságot mégiscsak a Dodge-féle méltóság jelenti, és az, ahogy tényleg arra használja ezt a rendkívüli állapotot, hogy ne kerülje a szembenézést önmagával. Ezt a sprintben lenyomott fejlődésregényt – ha kicsit slamposan is, meg helyenként közhelyesen – szerethetően meséli el a film, a poénok többsége pedig nem fáj, sőt néha-néha tényleg ül. Arról nem is beszélve, hogy Keira Knightley végre egy tényleg testhezálló szerepben látható.

(Míg a világvége el nem választ – színes, fekete-fehér, feliratos, amerikai romantikus vígjáték, 94 perc, 2012. Forgalmazó: Fórum Hungary. Bemutató: július 26.)

mno.hu - Szathmáry István Pál

Ajánló